

om der her er Spørgsmaal. Jeg vil ikke tale om, at hvis man havde taget en enkelt af de forskellige Sager frem for sig, kunde man have mødt en lignende Indbending, maatte have været udsat for, at det kunde være blevet sagt: For rigtig at kunne dømme om denne enkelte Sag maatte den ses i Belysning af, hvad der skulde gøres ogsaa i andre Sager, og det forekommer mig indlysende, at hvis man rejste Spørgsmaalet om Frederiks Hospitals Flytning eller Iffe-Flytning for sig, saa maatte man helt naturlig have sagt: For at vi kunne afgøre dette Spørgsmaal, maag det staa nogenlunde klart for os, hvor meget det vil koste at flytte, og om der overhovedet kan faas en Plads at flytte Hospitalet hen paa, som kunde siges at være hensigtsmæssig. Man maatte med andre Ord, for at kunne afgøre dette Spørgsmaal, have bragt paa det rene, om man kunde finde en anden Plads end den, Hospitalet nu ligger paa, om man kunde finde noget, som var tjenligt og hensigtsmæssigt, og hvad en saadan Plads vilde koste. Skal man købe 20 Tdr. Land til at bygge et Hospital paa, og de skulde ligge, om ikke paa Kongens Nytorv, hvor det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) syntes tilbøjelig til at ville have det til at ligge, saa dog i den bebyggede By, hvor der rundt om bor kjøbenhavnske Indvaanere, tror jeg nok, det vilde koste adskillige Millioner, og for saa vidt bliver det virkelig et Spørgsmaal, som maa klæres, forinden man gaar til Hospitalsagen, om man kan faa en passende Grund og for en rimelig Pris. Derimod kan jeg ikke se, at Sagen om Hospitalets Flytning er vedtagen, selv om man vedtager denne Plan. Det har vist sig, at Staten — for at bruge et Kjøbmandsudtryk — er interesseret i at have til Disposition forskellige større eller mindre Grunde paa Fællederne snart til Hospital og snart til Kaserne v. s. v., og at det derfor er ønskeligt at saa opløst det unaturlige Fællig mellem Kommunen og Staten, hvad Fællederne angaar, for, naar dette Forhold er løst, at kunne vide, hvor man har de og de Pladser, som man eventuelt kan disponere over, hvis vi anse det for heldigt. Det forekommer mig, at man netop kommer til at staa friere over for Løsningen af disse Spørgsmaal om Hospital og Kaserne, naar man ved, at man der og der har Grunde, som man kan bruge. Saa længe man ikke ved det, forekommer det mig, at man staa usikkert netop ved Afgørelsen af de Spørgsmaal, som foreligge her. Det vilde glæde mig, om det ærede Medlem

vilde finde, at jeg i alt Fald nu har udtalt min Mening utvetydig.

W. Dinesen: Det er kun i Anledning af en saalden Udtalelse, at jeg beder om Ordet for at komme med en ganske bestemt Indsigelse. Den højtærede Krigsminister udtalte i Anledning af, at jeg havde sagt, at man i Almindelighed havde Ret til at benytte Fællederne, at det ikke var Tilfældet, og han truede med, at ogsaa Fællederne kunde blive affpærrede. Naturligvis kan Almindeligheden paa Fællederne ikke optræde, som den har Vægt til; den kan ikke forhindre de militære Øvelser, men jeg mener rigtignok, at en Minister, fordi han midlertidig staa i Spidsen for en Administrationsgren, ikke har det i sin Magt at udelukke almindelige Folk fra Nationalejendom. Hvis man vilde gaa den Vej, som den højtærede Krigsminister antydede, kunde vi risikere, at den næste Dag spærrede Finansministeren Dyrehaven — eller maatte Krigsministeren skulde gøre det paa Grund af Befæstningsanlægene derude — og derefter kunde vi risikere, at en anden Minister affpærrede Søndermarken og Frederiksberg Have eller forbød Folk at gaa i Kongens Have eller paa Langelinie, naar de ikke vare Medlemmer af disse Klubber. Jeg mener, at en Udtalelse, som rummer en saa overmodig Tanke som denne, og en Udtalelse, som indeholder en saadan Trussel som denne, kan ikke fremsættes i Folketinget uden at møde en skarp og bestemt Indsigelse.

Brandes: Jeg skal kun gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Jeg har nævnt, at den Gang Folketinget vedtog Frihavnsloven, vedtog man et Indgreb i den Øvelsesplads, som Ingeniørerne havde, og at man saa bagefter blev nødt til at foretage noget i den Anledning, og jeg har paastaet, at denne Sag ikke blev omtalt den Gang her i Tinget, at det ikke blev gjort klart her i Tinget, hvilken Konsekvens der i den Henseende laa i Frihavnsloven, og jeg tror, jeg kan henvise den højtærede Minister baade til Udvalgets Betænkning og til Ordføreren's Udtalelser her i Tinget. Man tænkte den Gang ikke derover. Naar nu Ministeren siger, at det er Folketingets egen Fejl, vil jeg indrømme det, og det har jeg heller ikke bemærket noget imod og har ikke der villet lægge nogen Byrde paa Ministerens maatte i Forvejen ret bebyrdede Samvittighed, men jeg har kun sagt, at det var en Overraskelse for os i Fjor i Udvalget, da Ingeniørspørgsmaalet rejste sig.